

sten ubelukkende var indskrænket til Fredericia, i den senere Tid har begyndt at udbrede sig ogsaa til andre Dele af Landet, og at Dyrkningens Fremadskriden har været saa stor, at, medens i 1869 ifkun 260 Tdr. Land vare beplantede med Tobak, vare i 1873 460 Tdr. Land beplantede paa denne Maade, synes det klart, at man maa være forberedt paa, at, naar Bestatningsforholdene forblive de samme, og der i Øvrigt ikke foregaar nogen væsentlig Forandring i Konjunkturerne, ville stadig flere og flere Arealer blive indtagne til denne Dyrkning, og for hver enkelt Tønde Land, som anvendes paa denne Maade, maa man regne, at Staten med den nuværende Tobakstold lider en Afgang i sine Toldindtægter af snarere over end under 100 Rd. Med dette Perspektiv for Die kan Lovgivningsmagten efter Flertallets Opfattelse ikke uden stor Betænkelighed vedblive at forholde sig passiv; Flertallet maa holde for, at der virkelig er en bydende Nødvendighed for at indføre en Slat paa den indenlandske Tobaksanl, og det kan ikke finde, at der er nogen Grund til ved Fastsættelse af Skattens Størrelse at fravige det naturlige, ogsaa ved Bestatningen af Sukkerroerne iagttagne Maal, der haves i Tolden paa den udenlandske Vare. Det betvivles vel ikke, at, naar den indenlandske og udenlandske Tobak beskattes lige høit, maa Tobakdyrkingen her i Landet ophøre; men efter det Anførte maa Flertallet anse denne Dyrkning som en Anvendelse af Jorden, der, national-økonomist betragtet, er ligesom ubehdlig, og ingen Jordeier vil kunne beklage sig over, at der ikke er en Toldlovgivning, der kunstigen gjør ham det muligt at give sin Jord en saadan ellers umulig Anvendelse. Derimod skal det indrømmes, at, for saa vidt der til Tobakdyrkingen er foregaaet Kapitalanbringelser i Bygninger, Redskaber eller deslige, hvis Værdi, naar denne Dyrkning paa Grund af en ny Bestatning ikke længer kan drives med Fordel, væsentlig vil forringes, vilde det være haardt, om dette Tab skulde lides uden nogen Stadelsholdelse til de Stabelidende, og ligeledes maa det erkjendes, at, hvor Tobaksavlens, der efter sin Bestaafenhed kræver mange Hænder, har medført, saaledes som det vistnok navnlig er Tilfældet i Fredericia, at der findes etableret en Del Beboere, som væsentligen have haft deres Udkomme ved Beshæftigelsen med denne Aol, ville disse, naar Beshæftigelsen hermed ophører, let komme under et stærkt økonomisk Tryk, saa at Billighed i høi Grad maa tale for, at der skaffes dem Midler til paa anden Maade at indrette sig saaledes, at det ved Lovgivningens Forandring hidførte Savn af den hidtil havde Arbeidsfortjeneste ikke bliver dem følelig. Men Statskassen vil ogsaa ved denne Forandring indvinde saa Meget, at den kun vil behøve en ringe Del af det Indvundne til at give endog en rundelig Erstatning til alle de virkelig Stabelidende, og med

Undtagelse af Mourier-Petersen tror Flertallet at burde anbefale, at der stilles en vis Sum til Finansministerens Raadighed til efter nærmere anstillede Undersøgelser at anvendes til dette Diemed. Mourier-Petersen formener derimod, at en saadan Erstatning vil medføre praktiske Vanskeligheder for en retsferdig og ligelig Fordeling og foretrækker derfor en Ordning, hvorved der i Stedet for Erstatning gives Udsættelse i nogle Aar med Indtrædelsen af den fulde Afgift.

Ved Beregningen af, hvad der skal anses for det afgiftspligtige Tobaksudbytte af en Skjæppe Land, har Udvalget ment at maatte gaa ud fra de statistiske Oplysninger, der af Regjeringen ere blevene Udvalget meddelte; men Flertallet har dog Tvivl, om ikke dette Udbytte, naar det i Lovudkastet er ansat til 200 Rd. pr. Skp. Land, er sat noget for høit, idet derved neppe er taget tilstrækkeligt Hensyn til det Svind i Vægt, som Aolen i de første Maanedre efter Østen er underkastet, og Flertallet har derfor ment, at Udbyttet snarere burde sættes til 170 Rd. pr. Skp. Land. Det kan vel være, at de Angivelser angaaende Østen 1873, som der her navnlig er taget Hensyn til, ikke ere fuldt at stole paa; men paa den anden Side kan det, naar Skatten sættes, som af Flertallet foreslaaet, heller ikke have nogen Betænkelighed at sætte det omhandlede Udbytte noget lavt, saaledes at al Frygt for en mulig Overvurdering kan bortfalde.

Endelig er Flertallet af den Anskuelse, at der ikke er tilstrækkelig Grund til, saaledes som i Lovudkastet foreslaaet, at indrømme Fritagelse for Tobaksskatten, naar det tobakbeplantede Land ikke overstiger en Skjæppe. Foruden at en saadan Fritagelse formentligen kunde give Anledning til Misbrug, rettede paa at eludere Skatteloven, er der saa mange andre Maader, paa hvilke de mindre Jorddyrkere ved omhyggelig Bearbejdelse kunne gjøre deres Jord indbringende, at Flertallet ikke kan skjønne, at der, naar Tobakdyrkingen i Øvrigt skal modvirkes, kan være nogen Anledning til at holde Daand over den eller endog opmuntre den, naar den drives i det Smaa.

I Genhold til det Anførte tillader Flertallet sig at fremsætte følgende Ændringsforslag:

Af Udvalgets Flertal (Brasch, Bruun, Fischer, Melchior, Mourier-Petersen, W. Petersen og Ussing):

§ 1.

1) I Stedet for 1ste Stykke sættes:

„Af Jorder, hvorpaa der dyrkes Tobak, svares, foruden de almindelige paa Jorden hvilende Skatter og Afgifter, endvidere en Afgift af det Areal, som er beplantet med Tobak:

2) 3die Stykke udgaar.